

rende niveau. Der er altså forlods godt et halvt hundrede milliarder årligt til at finansiere § 75-ordningen.

Inklusive besparelser på de offentlige lønkonti vil vedtagelsen af nærværende lovforslag derfor give et ganske kraftigt bidrag til de henved 300 mia. kr. årligt, som det er pinende nødvendigt brutto at få reduceret de offentlige udgifter med over en kort årrække.

Til § 3, 2. pkt.

De 400 kr. er baseret på den forventede pengeværdi i maj 1989. Fra 1. juli 1989 og derefter med virkning fra hvert kvartals begyndelse reguleres beløbet. Lovteksten har ikke fastsat detaljerede regler for, hvordan dette skal ske. Skulle socialministeren løbe grasat, kan hun (han) jo drages til ansvar af folketingsflertallet. Det er tilrådeligt, at dagpengesatsen altid bliver et med 10 deleligt beløb (indføres fast skattetrækprocent, er det nettobeløbet, som må opfylde det vilkår).

Hvis der på ny fuskes, så dyrtidsreguleringen yderligere undergraves, må tilsvarende begrænsninger indføres på dagpengeområdet for at undgå udhuling af afstanden mellem lønindtægt og de dagpengebeløb, der træder i stedet herfor.

Til § 4

I forhold til de arbejdsløse må administrationen selvfølgelig ske lokalt. Under de nuværende forhold er den mindst uegnede administrationsenhed kommunernes socialforvaltninger. De kommer jo også ind i helhedsbilledet i § 6-sagerne.

Administrationen skal være enkel og lidet ressourcetrævendende.

Den skal tage udgangspunkt i, at vi alle er forsynede med et personnummer. Når man for eksempel vil udtage bestemte aldersgrupper til bestemte opgaver, kan man jo bare opslå, at inden for bestemte talområder i personnumre møder man på et angivet sted til angiven tid.

Mange virksomheder i den private sektor, der vil have orden i tingene, anvender »stempelure« for at kontrollere, om den enkelte i det hele taget er mødt op. Den kendsgerning, at vi har edb, personnumre og mange forskellige typer stempelure, indebærer jo, at et kort med et personnummer påført ved indstik i afstemplingsapparatet kan notere til edb, at den pågældende har været ved kontrolstedet det pågældende klokkeslæt en given dato. Hvis det offentlige den dag så ikke har noget at sætte visse grupper til, kan det ved opslag være meddelt, hvilke personnummergrupper der kan gå hjem igen, når de har fået deres penge.

Man er helt gal på kareten, hvis man tænker sig, at lovforslaget måske vil medføre genskabelse af de lange køer ved kontrolstederne. Større kommuner må naturligvis have flere mødesteder forsynet med apparatur for indstempling og edb-styring af udbetalinger.

Udgifterne må imidlertid afholdes statsligt. Det kan ikke være rigtigt, at borgerne i et område, der rammes af en særlig arbejdsløshed, oven i denne ulykke også skal have specielt forhøjede skatter. Der til kommer, at man herigennem undgår nidkærhed med, om en arbejdsløs går til sin egen hjemkommunes socialforvaltning eller til en anden kommune. Dette giver ikke blot samfundet mindre godt administrationsarbejde, men denne smidige løsning indebærer også langt større frihed for den dagpengesøgende – han skal ikke mere udsættes for at blive udkommanderet ved at blive anvist arbejde langt fra hjemmet. Men han kan også gå på valsen og rejse rundt i landet og, når han trænger til penge, tage dagpengearbejde, hvor han nu er. Er han på ferie ved kysten eller på besøg hos kæresten på Fyn eller til fodboldkamp i Esbjerg, kan han frit tage arbejde dér, selv om han normalt bor i København.

Modstykket hertil er imidlertid, at staten også må påse, at ubegrundet forskelsbehandling ikke opstår mellem kommunerne, for eksempel i retning af prøverdisciplinovergreb over for de arbejdsløse eller lemfældighed med ikke at finde beskæftigelse til det store flertal af dem, der melder sig som arbejdsløse, eller indlæggelse af dem som elever på tvivlsomme kurser.

Ved at gøre socialministeren til højeste myndighed sikres også, at det reelt er Folketingets flertal, der bestemmer.

Til § 5

1) Det kan godt være, at det var fornuftigt, da Rigsdagen i 1907 indførte offentlige tilskud (på 1/3 af medlemsbidragene) til de 34 daværende små arbejdsløshedskasser, som fagforeningerne havde oprettet som private initiativer. Med maksimumsats 12 kr. om ugen, dog højst 1/3 af lønnen.

Men arbejdernes formåen er nu så langt større end dengang, og efter at VKR-regering nummer et udbyggede ordningen ud i det groteske, kan 1988-lovgiverne ikke længere hvile på 1907-palmerne.

Arbejdsløshedskasserne administrerer nu over 2 mia. skatteyderkroner hver evig eneste måned, se f.eks. Fremskridt 1981-41 side 8. Herved har den faktiske udvikling aldeles sprængt forudsætninger og baggrund for a-kasserne. Det søger staten at lappe på ved at belejre a-kasserne med en vanvittig mammut-